

Regning, se dog § 48 og Bemærkningerne nedenfor. At Tilbagekaldelsen først faar denne Virkning, naar den er kommen til Kommissionæren, følger af de almindelige Regler om saadanne Viljeserklæringer og behøver ikke at udtales i Lovteksten. Selvfølgelig kan Kommittenten ikke ved Tilbagekaldelse berøve Kommissionæren nogen Ret til Vederlag, som maatte være denne tilsikret ved Aftalen imellem dem. Til denne Sætning, som nærmere udformes i § 50, er det fundet rigtigt allerede her at henvise.

Med Hensyn til den, som har overtaget Besørgelsen af et Hverv indtil et vist Tidspunkt eller paa lignende Maade, siges det i Almindelighed, at han ikke kan frasige sig Hvervet i Utide. Men i alt Fald for saadanne Mandatarers Vedkommende som Kommissionæren maa det være udelukket, at Hvervgiveren, naar Hvervet i Utide frasiges, skulde kunne erholde Dom over Mandataren til Hvervets Fortsættelse. Heller ikke kan der være Tale om, at Frasigelsen i Utide skulde være uden Betydning i den Forstand, at Mandataren efter Frasigelsen alligevel fremdeles skulde kunne handle for Hvervgiverens Regning. Det rigtige i den Sætning, at Mandataren ikke kan frasige sig Hvervet i Utide, bliver herefter for saadanne Mandatarers Vedkommende som Kommissionæren formentlig kun det, at Frasigelsen kan paadrage Erstatningsansvar. Paa tilsvarende Maade som om Kommittentens Tilbagekaldelse af Hvervet udtales Udkastet derfor med Hensyn til Kommissionæren, at han kan frasige sig Hvervet, naar han vil, dog at han i visse Tilfælde, som nærmere angives i § 51, kan blive erstatningspligtig ved Frasigelsen.

Uanset Hvervets Tilbagekaldelse eller Frasigelse beholder Kommissionæren Beføjelse til at gøre den ved Kommissionens Udførelse erhvervede Fordringsret mod Tredjemand gældende, se § 60 og Bemærkningerne hertil. Kommittentens Tilbagekaldelse af Hvervet har naturligvis ingen Indflydelse paa Aftaler, som Kommissionæren forinden har indgaaet, eller paa dennes Beføjelse til paa Kommittentens

Regning at opfylde saadanne Aftaler, som han jo er pligtig at opfylde.

§ 47.

Kommer Kommittenten under Konkurs maa det derefter være Konkursboets Bestyrelse, som træffer Bestemmelse om, hvorvidt og hvorledes der skal handles med Virkning for Boets Midler. Paa den anden Side formenes Kommissionæren ikke at burde være pligtig at arbejde videre for et Konkursbo eller en Fallent. Udkastets § 47 bestemmer derfor, at Hvervet bortfalder ved Kommittentens Konkurs. I Konsekvens med Bestemmelserne i Konkurslovens § 2 tilføjes, at Hvervets Ophør dog først indtræder, naar Lovgivningens Forskrifter om Konkursens Bekendtgørelse ere iagttagne, eller Konkursen er eller burde være kendt af Kommissionæren. De tre Teksters forskellige Affattelse paa dette Punkt — efter den norske Tekst ophører Hvervet uden videre ved Konkursen, efter den svenske, naar offentlig Stævning til Kreditorerne er udstedt — følger af de tre Landes forskellige Konkurslovgivning. Efter alle tre Landes Tekster vil det kunne forekomme, at en Kommissionær i fuldstændig god Tro slutter en Handel for Kommittentens Regning paa et Tidspunkt, da Hvervet er ophørt, saa at Handelen kommer til at staa for Kommissionærens egen Regning. Det er fra handelskyndig Side gjort gældende, at der her foreligger en Ubillighed, som burde rettes, og Medlemmer af Kommissionen have været tilbøjelige til at dele denne Opfattelse, som for den danske Tekst Vedkommende vilde føre til, at Ordene „Lovgivningens eller“ stryges. Reglen vilde da være den samme som efter tysk Konkurslov § 23, jfr. den tyske borgerlige Lovbog § 674. Kommissionen har imidlertid fundet det betænkeligt og liggende udenfor sin Opgave at foreslaa en Bestemmelse, som vilde indeholde et Brud med eller i alt Fald en Inkonsekvens i Forhold til den bestaaende Konkurslovgivning. Beføjelsen til at gøre Fordringer gældende, som ere erhvervede mod Tredjemand ved Kommissionens Udførelse,